

at Bathseba ge-
vorm eigenlij-
zekering, door
vers. Daar in
orden zou v. v.
Gelderen bet-
bij het gebruik
of v. Gelderen
sel andere hem
lofte aan Bath-
gen, niets west
zich van den

at David Adoma
nd. Hij spreekt
g hebben: Ad-
l op mijn troon
rijs aan, dat e-
eroopen wor-
terwij van, dat
is had gesteld
nwege mijnheer
is uw knecht
i van mijnheer
i op den ouder
g mochten heb-
verwij van zijn
u.
eze historie een

wijzen uit wal
meer vertaald
aar: „terwijl ze

gen: „Waarom
is?“ De nieuwe
„Waarom is het
?“
odschapper me-
zigt een klok-
pen“, aldus de
eer den natuur-
rant gij zijt een
hooftschappen“,
ig, waarin Ad-

per op Adoma's
rof v. Gelderen
ke heer koning
ki“. Jawel, di-
ap en wel deze
er toont daarin
ij verbleemt he-
staad. De bood-
neutraal heb-
leer, de koning
maakt“. (1:43).
idde volgens de
is, daar zal niet
en volgens Prof.
st, zal er geen
(1:52).

ord in 2:9 zou-
gegrast laten“
voorspraak bij
vrouw zal om-
de Stv, tot de
dat het konink-
d zijn aangezien
zijn; hoewel he-
eders geworden
hem geworden“
men dit vandel
meester had ge-
is het konink-
oor wie nadenkt
dan zou Adoma
lf in tegenspraak
rvult in de ver-
ij weef, dat hij
en op mij heb-
et, dat ik koning
gchap zich om-
gevallen, omdat
t was“. De ge-
geboorte volge-
regel kwam in
Onder het vol-
ichting. Maar de

Nog zijn er enkele studies met vertaling over
gedeelten van het Oude Testament verschenen.
Wij hebben ze echter niet bij de hand.
En om ze te laten komen en ook daarover nog
eenige artikelen te schrijven, lijkt ons onnoodig.
Het materiaal, dat wij aangaande het Oude Tes-
tament verzamelden, leverde overstelpende
bewijzen, dat een verbeterde bijbelvertaling niet
mag uitblijven.
Wij kunnen het ons eenvoudig niet voorstellen,
dat iemand, na van dit alles kennis genomen te
hebben, nog zou volhouden: de Statenvertaling is
goed genoeg.
En indien er nog iemand was, zou hem terecht
de vraag kunnen worden gesteld: heeft gij wel
waarlijk voor het Woord?

— Schrift en Schriftbeschouwing.

I.

io over Abjathar
i een eenigst
dan de Stv.
2:26) „Ga naar
gij zijt een man
ik u niet dood-
leeren voor bij-
gedragen heb-
in alles, waar-
moest dus naar
des doods“ was
stelt het echte

Bekend is het woord van Dr Kuyper: tusschen
de Ethischen en ons ligt de Schrift.
Men heeft zich van de zijde der Ethischen daar-
aan gestooten.
Men verdedigde zich, dat men evenzeer de Schrift
handhaafde, ja nog meer eerbied voor haar koes-
terde dan de Gereformeerde.
Want — zoo ging men voort — de Gereformeerde
blijft aan de letter hangen. Maar wij vragen naar
den geest van den bijbel. De eerste doodt, de laatste
maakt levend.

Ook sommigen onder de Gereformeerden, die
naar meer toenadering tot de Ethischen stonden,
vonden het oordeel van Kuyper te hard.

Er werd zelfs voorgesteld om het te veranderen
in: tusschen de Ethischen en ons ligt de Schrift-
beschouwing.

Dit onderscheid tusschen Schrift en Schriftbe-
schouwing moet ook in de laatste dagen weer die-
nen om vonnis te strijken over de besluiten van
de Asser Synode.

Deze Synode zou Schrift en Schriftbeschouwing
hebben vereenzelvigd.

Dat zou dan tot bedenkelijke gevolgen hebben
geleid en nog bedenkelijker gevolgen na zich
slepen.

De Gereformeerde Kerken zouden hierdoor het
reformatische spoor geheel bijster zijn geworden.

Immers, zoo redeneerde men: de Schrift is Gods
werk en daarom onfeilbaar. Maar de Schriftbeschou-
wing is menschenwerk, is subjectief en derhalve
gebrekkelig. Wie een andere Schriftbeschouwing dan
de Gereformeerde is toegedaan, raadt daarom de
Schrift nog niet aan. Ook al verschilt men in
zienswijze over de Schrift, men kan toch van ge-
lijken eerbied voor de Schrift vervuld zijn. Voor
„verketting“ bestaat niet de minste reden. Het
geschil loopt alleen over subjectieve opvattingen.

Wij willen deze bedenking eens onder de oogen
zien.

Voor ditmaal bepalen wij er ons toe met een
eenvoudig voorbeeld de ongerijmdheid van zulk
een redeneering aan te toonen.

Het onderscheid tusschen Schrift en Schriftbe-
schouwing wordt natuurlijk ook door ons aanvaard.
Het is allerminst een nieuwe vondst.

Maar de konklusies, welke bovengenoemde op-
vatting trekt, moeten door ons ten eenenmale wor-
den verworpen.

Zij maakt niet alleen een onderscheiding tusschen
Schrift en Schriftbeschouwing, maar een scheiding.
God werkt door de Schrift op ons in.

Zij dringt zelfs door „tot de verdeling der ziel
en des geestes en der samenvoegselen en des
mergs“ (Hebr. 4:12).

Wij moeten daarop reageeren met onze gansche
persoonlijkheid. Ook met ons kennen. Wij hebben
als denkende en willende persoonlijkheden ons die
Schrift eigen te maken en daaraan uiting te geven
op velerlei wijze, ook in onze beschouwing.

Maar nu is het ver vandaar, dat elke persoonlijke
reactie op de Schrift goed zou zijn. Er zijn reacties,
welke tegen de Schrift ingaan. Zelfs staat het
geloof in de persoonlijkheid er geen borg voor,
dat de reactie zuiver is. Zij kan verkeerd, dwalend
zijn.

Elke verkeerde reactie, elke verkeerde Schrift-
beschouwing tast de Majesteit van het Woord aan.
Zij laat de Schrift niet ongemoeid, maar keert
zich tegen de Schrift.

Niet maar tegen de Schriftbeschouwing van an-
deren, maar tegen de Schrift zelf.

En wie dan ziet, hoe anderen, b.v. de Ethischen,
een onjuiste Schriftbeschouwing voorstaan, kan niet
lakoniek verklaren: wij verschillen met hen in
Schriftbeschouwing, maar wordt door de liefde tot
Gods Woord gedrongen naar het geestelijke zwaard
te grijpen en hen hierop aan te vallen: zij be-
zondigen zich aan de Schrift zelf.

Op gelijke wijze als boven is aangegeven zou
men ook kunnen spreken van Christus en Christus-
beschouwing.

Christus is niet alleen Gods werk, maar Hij
is de Zoon van God, Hij is zelf God.

Als wij dien Christus door persoonlijk geloof
leeren kennen, hebben wij een beschouwing aan-
gaande Hem. Ook zij, die niet in Hem zijn als een
rank in den wijnstok, hebben een beschouwing.

Zou men het nu aandurven te redeneeren: ja,
ziet gij, al die beschouwingen zijn subjectief, zijn
menschenwerk. Daarom moet men het verschil in
Christusbeschouwing niet te hoog opnemen. Men
behoort er liever van overtuigd te zijn, dat elke
Christusbeschouwing gebrekkelig is en uit het be-
wustzijn van dat gebrek meer te leven.

Waar belandt men dan?

O, zeker, eerst zal men het verschil in Christus-
beschouwing tusschen hen, die men voor geloof-
vigen houdt, zooveel mogelijk zoeken te verkleinen.

Het hoort zoo aangenaam, zoo breed, zoo broe-
derlijk aan: wij hebben eenzelfde Christus en
onze beschouwingen omtrent Hem zijn slechts
secundair.

Maar allengs sluit men er al meerderen bij in.

En het komt voor, dat men hen, die uitdrukkelijk
verklaarden geen christenen te zijn, toch tegen
hun wil in de voorste rijen der christenen een
plaats gaf.

Immers, de Christusbeschouwing komt er niet
zoo op aan?

Onze Heiland zelf dacht er anders over.

Hij vroeg Zijn discipelen naar hun Christusbe-
schouwing.

Wat dunkt u van den Christus, Wiens
Zoon is Hij?

Deze vraag, door Hemzelf gesteld, wordt al de
eeuwen door herhaald.

Er werden Christusbeschouwingen Hem genoemd,
die beleedigend voor Hem waren: Elia, de profeet.
Maar Petrus werd om Zijn Christusbelijdenis,

die immers een Christusbeschouwing vertolkte, zal-
lig gesproken.

De Christusbeschouwing moet ondanks alle be-
perktheid aan Christus zelf beantwoorden, anders
tast zij Zijn eer aan.

Daarom moeten wij den Geest bidden om ons tot
steeds zuiverder Christusbeschouwing te leiden,
opdat wij Hem door een onzuivere beschouwing
niet langer smaadheid aandoen.

En zouden wij dan den moed hebben om te
meenen: op de Christusbeschouwing komt het niet
zoozeer aan? Die is toch maar subjectief!

En toch, dat is de fatale konsequentie van de
scheiding tusschen Schrift en Schriftbeschouwing.

Dan moeten wij die toepassen op alle objecten
der Goddelijke openbaring, zelfs tot op God-Drie-
eenig toe.

Ja, bij den inhoud der openbaring komt het
onaannemelijke van zulk een standpunt nog te
sterker uit.

Immers, wij kennen God niet anders dan door
openbaring. Als men nu tegenover die kennis van
de openbaring een zeer gereserveerde houding aan-
neemt, omdat ze beschouwing, Schriftbeschouwing
is, hoe onverschillig moet men dan niet staan
tegenover een Christusbeschouwing, die op de
Schriftbeschouwing gebaseerd is. Dat is dan een
beschouwing van een beschouwing. Dus al bijzon-
der betrekkelijk.

Zulk een gebruik maken van het onderscheid
tusschen Schrift en Schriftbeschouwing leidt on-
herroepelijk tot relativisme, tot subjectivisme, tot
scepticisme.

De twijfel wint het van het geloof.

— Acta.

Een woord van hulde aan de Scribae der Gene-
rale Synode van Assen mag niet achterwege blijven,
waar de Acta reeds nu de pers verlieten.

Zij hebben spoed achter het werk gezet.
Gelijk wij reeds aankondigden, bevatten deze Acta
niets nieuws en behoefde men hun verschijning niet
af te wachten, om zich een oordeel over de be-
sluiten te vormen.

Alleen is er in opgenomen het kerkrechtelijke
rapport en zijn ook de Latijnsche citaten in het
dogmatische rapport, waarover wij in het vorige
nummer schreven, vertaald.

Deze Acta bieden het groote gemak, dat men nu
alles, wat een officieel karakter draagt, hier bijeen
heeft.

Daarom zullen zij voor velen een begeerenswaar-
dig bezit zijn.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Speculatie.

II.

Tot m'n leedwezen moest ik de vraag over spe-
culatie een week langer op antwoord laten wachten
dan de inleiding beloofde.

Kon het antwoord nu maar des te meer be-
vredigen.

Helaas, ik vrees, dat het niet geven zal, wat
onze inzender ervan hoopt.

De groote moeilijkheid bij de beantwoording van
de vraag, of speculatie een christen geoorloofd
is, ligt in de onbelyndheid van het begrip „spe-
culeeren“.

De etymologische beteekenis van het woord,
waarmee ik in zulke gevallen altijd graag begin,
leidt hier evenmin tot een preciese definitie als
zijn gebruik, al wijst ze wel de richting, waarin
ze gezocht moet worden.

Wat die etymologische beteekenis betreft — ik
vermoed (bij yergissing houd ik me voor terecht-
wijzing door beter-ingelichten aanbevolen) dat die
moet afgeleid — niet van het Latijnsche speculati
(van specula: kijktoren) dat „rondzien“, „uitkijken“
beteekent, en waarvan „speculatie“: bespiegeling,
en „speculatief“: bespiegeland, afstammen — maar
van „specula“, het verkleinwoord van spes: hoop,
dat zooveel beduidt als „een geringe hoop“, „een
klein kansje“.

Speculeeren en speculatie als handelstermen
zouden dan de teekenachtige aanduiding zijn van
een wijze van handeldrijven, waarbij men slechts
een geringen kans maakt op het behalen van winst,
en — noodzakelijke keerzij — groot gevaar loopt
voor schade. En omdat men zich natuurlijk niet
blootstelt aan groot gevaar voor schade, bij geringe
kans op voordeel, tenzij het voordeel groot genoeg
is om het er op te wagen, is speculeeren dan de
naam voor elk ondernemen, waarbij men ter wille
van een grove, maar zeer onzekere winst, een
groot of kleiner bezit in de waagschaal stelt.

En met deze omschrijving van het begrip specu-
latie, naar de etymologische beteekenis van het
woord, komt het gebruik van de termen „specu-
leeren“ en „speculatie“ vrijwel overeen.

Vrijwel, niet geheel. Want men bezigt ze ook in
makken zin. Dan duidt men er mee aan het bedrijf
van den koopman, die bij zijn in- en verkoop
te rade gaat met een vermoedelijke rijping of daling
van de prijzen der betrokken goederen. In dien
zin is zoo goed als alle handel van speculatieven
aard, of heeft hij althans in meerder of minder
mate een speculatief element.